

[Finansministeren.]

det først og fremmest må være i de danske lønmodtageres interesse, at denne politik føres.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale de stillede ændringsforslag og derefter lovforslagene som helhed til vedtagelse.

Retoff: Jeg kan ikke anbefale at stemme for det af det ærede medlem hr. Aksel Larsen stillede dagsordensforslag. Jeg er i øvrigt forbavset over affattelsen. Der plejer altid at være noget om nedsættelse af militærudgifterne, men det er der ikke denne gang, og det er vel af den ganske bestemte grund, at det ærede medlem ikke mener, at han i så fald kunne få nogen særlig stor tilslutning til det, hvad jeg heller ikke håber han gør.

Det ærede medlem hr. Alfred Bøgh var inde på, at han var ked af, at der ikke var sket mere i udvalget, således at man kunne være kommet til enighed. Det er altid svært at komme til enighed, når et parti kommer med forudfattede meninger, og der var jo ingen mulighed for at rokke de to partier fra det standpunkt, at hvis man endelig skulle have disse ekstraordinære indtægter gennem indirekte skatter, måtte der kompenseres gennem en lettelse af de direkte skatter. Det er et meget enkelt standpunkt og måske også et standpunkt, som er velkomment i den brede befolkning. Men jeg tror nu alligevel, man tager fejl, for man skal i nogen grad være forsigtig med at gå videre ad den indirekte beskatnings vej, end det er nødvendigt, for man ved jo udmærket godt, at hvis der ikke er en mulighed for at give i hvert fald de dårligt stillede familier med børn en slags compensation for de indirekte skatter, så vender de den tunge ende nedad. Men sådan, som jeg her har udtrykt det, var altså indstillingen hos oppositionen, selv om udvalgsbehandlingen foregik i en hyggelig og udmærket god stemning. Der var i og for sig ikke så forfærdelig meget, man kunne blive uenig om; kun på dette principielle punkt var der ingenting at gøre.

Der er en anden ting, jeg gerne vil fremhæve, nemlig at man skal være en lille smule forsigtig med at få det til at se ud, som om det udelukkende er staten, der skal bruge penge. Det er staten og samfundet

som helhed. Hvis vi ser på udskrivningen i disse dage kommunerne over, ser vi, at der er tale om meget store skattestigninger. Det er også nødvendigt af hensyn til de ting, der skal gennemføres i den kommende tid, for at vi kan opretholde den levestandard, vi har. Der kræves mange forskellige ting på det undervisningsmæssige og på andre områder. Der kræves også mere inden for kommunerne, som staten må være med til: udbygning af forskellige sociale foranstaltninger, hjem for kronisk syge, plejehjem, alderdomshjem, og hvad ved jeg. Der er mange ting, som kræver penge. Der er det mærkelige, at når man taler med kommunalfolk, som hører til VK-partierne, så siger de: det er dejligt, at kommunerne kan udskrive, således at der kan lægges op; men når det drejer sig om staten, er det ganske modsat. Denne økonomiske politik har jeg aldrig rigtig kunnet forstå. Jeg kunne forstå, hvis man så på det på samme måde, hvad enten det drejede sig om staten eller kommunerne, men det gør man ikke. Man søger for altid at sige: staten tager. Hvad er staten? Det er os alle. Vi er fælles om opgaverne, og det gælder også kommunerne. Derfor skal der bruges penge til de ting, som er nødvendige for samfundet, og jeg er ganske enig i, at den stramme finanspolitik, som er blevet ført med så stort held, også har givet en mulighed for, at indtjeningen i den danske befolkning har været i stand til at følge med på en sådan måde, at man har kunnet løse mange opgaver og vil kunne løse endnu flere i fremtiden. Derfor mener jeg også, at det rimeligste, man kan gøre, er at sikre, at staten får et kasseoverskud, der gør det muligt at fastholde den store beskæftigelse, at nå en tiltrængt diskonto-nedsættelse, i det hele taget at føre en finanspolitik, der gør, at vi stadig væk kan forbedre den levestandard, vi er nået til.

Jeg skal anbefale at stemme imod det ærede medlem hr. Aksel Larsens dagsordensforslag og at stemme for lovforslaget.

Alfred Bøgh: Ja, jeg har jo både ved første behandling og nu senere ved anden behandling fremsat mit partis synspunkter og skal ikke gå dybere ind derpå. Det ville være unyttigt at blive ved at gentage synspunkter og lade dem krydse frem og tilbage. Jeg tror ikke, vi når til dybere for-